

Licht in duisternis

Vergeet het donker van de tijd

Schrijver: Willy Troch

Coverontwerp:

ISBN:

© Willy Troch

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, microfilm, internet of op welke wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Licht in duisternis

Vergeet het donker van de tijd

Willy Troch

Ontdek de poëziebundel Licht in Duisternis van Willy Troch

Laat je raken door de diepe, indringende verzen die duisternis omzetten in hoop en stilte doorbreken met kracht en kwetsbaarheid. Deze bundel neemt je mee in een intieme ontdekkingsstocht langs gevoelens en gedachten die vaak verborgen blijven. Met zijn meesterlijke taalgebruik en unieke stijl brengt Troch emoties tot leven en raakt hij universele thema's die ieder van ons diep beroeren.

Gun jezelf een moment van rust en reflectie, en laat de woorden van Willy Troch je begeleiden naar een wereld van licht, kwetsbaarheid en schoonheid. Licht in Duisternis is een onmisbare bundel voor liefhebbers van poëzie die verlangen naar een leeservaring die zowel troost als inspireert. Geef jezelf of een dierbare dit bijzondere werk dat de ziel raakt en het hart verwarmt.

Dwalen

verbannen uit een verzonnen werkelijkheid
versnelde de weg naar vergankelijkheid
daar waar denken niet lukt
en energie uit de geest verdwijnt

zodat gedachten dwalen in verleden
en kilte ziet in die tijd
het maakt boos en voelt
de eenzaamheid niet als een wens

Verloren zielen fluisteren

In de stille dans van tijd en ruimte, verloren in het doolhof van vergeten herinneringen, dwaalt de ziel verbannen uit haar dromen. Verstrikt in de weefsels van een verzonnen werkelijkheid, versnelt ze langs de randen van vergankelijkheid, waar het denken hapert en de geest vermoeid raakt.

In de echo's van voorbije dagen, waar de kilte van verlies huist, broeit een storm van emoties. Boosheid kolkte als een ontembare golf, terwijl eenzaamheid haar schaduw werpt over het hart, niet als een verlangen maar als een ongewenste metgezel.

Onder de zachte gloed van vergetelheid, fluisteren de verloren gedachten hun geheime verhalen, gehuld in de mantel van de tijd. En daar, in dat verstilde moment tussen werelden, vindt de verbannen ziel haar rust, verweven met de melodieën van eeuwige verandering.

Als een dichter in een stille nacht, verwoordt ze haar innerlijke strijd, haar verlangen naar een thuis dat ze verloren heeft, een plek die slechts bestaat in de herinneringen die vervagen met elke ademtocht.

Maar in die leegte gloort een sprankje hoop, als een zacht schijnsel aan de horizon. Een belofte van herstel, een uitnodiging tot verzoening met het zelf dat lang vergeten was. En zo, te midden van de chaos van het bestaan, vindt de verbannen ziel haar weg terug naar de essentie van zijn bestaan, een reis van ontdekking en transformatie, gedreven door de kracht van liefde en vergeving.

Lief

ik heb je lief
al zie ik je niet
en als ik je zie
is lief zijn nu vrij
het is steeds heel fijn
al weet je nooit
dat lief zijn ver weg kan zijn
maar ik geef je mijn arm om je heen
zo voel je warm aan
en weet je dat ik voor je leef
en is er dag dat
ik niet meer weet
wat lief zijn is
dan kraakt het hart in twee
en voel je die arm
niet meer om je heen

Eeuwige liefde in de nacht

In de schaduw van de tijd, waar de zon haar stralen verliest in het weefsel van de lucht, dwaal ik. Mijn gedachten zweven als vlinders in een veld van verloren dromen, elk vleugelslag een herinnering aan de tederheid die eens bloeide tussen ons.

Ik heb je lief, in de stilte van de nacht, wanneer de sterren fluisteren over verloren hoop en verlangen. Mijn hart spreekt in de taal van de maan, een taal die alleen jij kunt verstaan, een taal van eeuwige liefde die zichzelf verliest in de diepten van de nacht.

Maar soms, soms is liefde een schaduw die zich verstopt achter wolken van twijfel en angst. Soms voel ik je niet, zelfs als je dichtbij bent, je aanwezigheid als een echo die verloren raakt in de leegte van mijn ziel.

Toch blijf ik je liefhebben, zelfs als liefde een verre herinnering lijkt te zijn, een verloren melodie die slechts zachtjes fluistert in de wind. Want in mijn hart draag ik nog steeds de warmte van je omhelzing, de troost van je aanwezigheid, zelfs als je niet meer fysiek bij me bent.

En op die dagen, die dagen waarop de wereld grijs lijkt en mijn hart zwaar van twijfel, herinner ik me de belofte die we elkaar ooit maakten. De belofte om elkaar lief te hebben, door de stormen en de stiltes, door de hoogten en de diepten van het leven.

Dus zelfs als mijn hart soms breekt en ik de warmte van je omhelzing mis, weet dat mijn liefde voor jou eeuwig is, een onvergankelijk vuur dat brandt in de donkerste nacht, een symfonie van verlangen die de sterren doet dansen aan de hemel van onze zielen.

Soms

soms is er iets dat je voelt
en steeds in je gedachte woelt
het maakt je triest en koel

soms brengt het je raad
en is er weer de daad
dat brengt weer nieuw zaad

soms geef je het op
en wacht je, hoe naar de top
dat vrij is van een flop

soms voel je de lach om je heen
en voel je net als een steen
de druk van weer een neen

soms is soms een som
van hoe het komt
dat de mens klinkt als een bom

Gevoelens

In de stille dans van het leven, waar emoties als zachte golven komen en gaan, is er soms een ongrijpbaar gevoel dat in de diepten van de ziel woelt. Een gevoel dat als een schaduw over het hart zweeft, het triest en koel maakt, als een nachtelijke bries die fluistert door de bomen.

Maar te midden van deze duisternis schijnt soms een sprankje hoop, een raad fluisterend in de wind, en plotseling is daar de moed om te handelen, om te zaaien in de vruchtbare grond van de toekomst.

Toch zijn er momenten waarop alle hoop lijkt te vervagen, en we wachten, verlangend naar de top van de berg, waar vrijheid wacht zonder angst voor mislukking.

In de cirkel van het bestaan zijn er lachen die rondom ons klinken als melodieën, maar soms voelen we ons als een steen, zwaar belast door de last van afwijzing en ontkenning.

En zo vormt zich soms een som van ervaringen, een complexe vergelijking van hoe het leven zich ontplooft, als een onvoorspelbaar symfonieorkest waarin de menselijke ziel klinkt als een donderende bom, klaar om te exploderen met emotie en betekenis.